



ישיבת המתמידים "מאור שרגא"  
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א  
רמת ויז'ניץ חיפה

חשון תשפ"ב

פרשת "נח"

בס"ד

"אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלקים התהלך נח" (וי' ט'). בבעה"ט מביא רמז "האלקים התהלך נח" ס"ת 'חכס', וי"ל הכוונה בזה כי כדי ללכת בדרך הישר והטוב ולעבוד את השי"ת צריכים להיות חכס בכדי לדעת איך לנצח את היצר". (מקור ברוך)

\*

"תמים היה בדורותיו" (וי' ט'). מפרש רש"י: יש דורשין לשבח ויש דורשין לגנאי. לכאורה מדוע יש לדרוש לגנאי כשאפשר לדרוש לשבח? אלא ידוע שהצדיק נקרא 'הולך' כי הוא הולך בכל יום ובכל עת מדרגא לדרגא, וכאשר הוא הולך למדרגה יותר גבוהה הוא מסתכל על שפלותו ודורש בעצמו גנאי, אבל אצל האנשים המסתכלים על הצדיק זה להיפך, כי הם מסתכלים בכל תנועה של הצדיק ורואים צדקתו שמתרבה בכל פעם יותר, ודורשים אותו לשבח.

\*

"תמים היה בדורותיו" (וי' ט'). היינו שהתמימות שלו היתה מן "דורותיו", שהיה רואה כיצד בני דורו רודפים אחר התאוות הגופניות והלכו אחר ההבל, ולמד נח מזה ק"ו איך צריך לרדוף ולהשיג תכלית השלימות.

\*

"היה בדורותיו, את האלקים התהלך נח" (וי' ט'). משל לנוסע למקום פלוני לרגלי מסחרו ועובר דרך מקומות שונים, וכאשר מספר מנסיעתו הריהו אומר כי בדרכו למקום המיועד עבר גם דרך מקום פלוני ופלוני, שלא היו כלל ממטרת נסיעתו ורק במקרה עבר בהם. וכמ"כ בנח שכתוב בו "היה בדורותיו" היינו שבדרך מקרה עבר בכל הדורות הללו, אבל מטרת הילוכו בכל חייו היתה "את האלקים התהלך נח" להתקרב לאלקים. (תורת אבות)

\*

"אלה תולדות נח...ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת" (וי' י'). מפרש רש"י: תולדותיהם של צדיקים מעשיהם הטובים. הכוונה בזה שאלה היו מעשיו הטובים של נח שלימד את ג' הדברים: "את שם" לזכור תמיד את שם האלקים, "את חם" לקיים כל מצוה בחום ובהתלהבות, "ואת יפת" לעשות רק מעשים שהם תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. (הרה"ק מפשיסחא)

\*

"צהר תעשה לתבה" (וי' ט"ז). כשאדם אינו מתפלל בכוונה אזי אומר תיבה (מלה) של תפילה בחושך בלי כוונה ודעת, משא"כ כשאומר בכוונה ובלי מחשבה זרה, אזי מאיר כל דיבור שאומר בתפלתו. וזה הפירוש: "צהר תעשה לתבה" לכל דיבור של תפילה יעשה לה צהר יצהיר ויאיר אותה בכוונה טובה. (המגיד ממעזריטש)

\*

"איש צדיק תמים היה בדורותיו". שאלו את החוזה מלובלין: מי גדול ממי 'תמים' או 'גדול' ? ענה להם: הבא לבצוע על הפת ושתי ככרות לפניו, אחת גדולה לא שלימה, ואחת קטנה ושלימה, על איזה מהם מברך המוציא - על הקטנה השלימה. הווי אומר: תמים וגדול - תמים עדיף.

## שמירת וטהרת הדיבור

"מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה..." דרשו חז"ל (מסכת פסחים ג'): אריב"ל לעולם אל יוציא אדם דבר מגונה מפיו, שהרי עיקם הכתוב שמונה אותיות ("אשר איננה טהורה" במקום "הטמאה" 13-5=8) ולא הוציא דבר מגונה מפיו.

נשאלת השאלה: האם לא יכלו למצוא מקום אחר בתורה לרמז על דיבור יפה רק כאן בפרשת המבול? אלא התורה מרמזת לנו כאן ללמדנו: דוקא בכזה דור אשר אנשים עושים כל התועבות שבעולם (ג"ע, ש"ד, וכו'), ומובן מאליו לאיזה דיבורים התדרדרו אנשים אלו, אעפ"כ האדם שנשאר דבוק עם לבו ועיניו להשי"ת, לא צריך להתפעל מהם אלא לשמור על לשונו הנקיה. דוקא בדור המבול אשר כל היקר והקדוש ליהדות מושפלים על ידם לעפר, יש לדבר בעדינות ובנקיות, ועי"ז מתרחקים מהם.

אל לנו לחשוב כי דור המבול היו רשעים והם היו לפני הרבה שנים, אלא אפילו היום - אדם שאינו שומר את פיו ולשונו לדבר בקדושה וטהרה, אזי יכול להיות רשע כדור המבול, כי "מבול" ר"ת מות וחיים ביד לשון, וכשם שהאדם מדבר כך ניכר טבעו.

כמו שמובא (מסכת פסחים ג'): מעשה בשני תלמידים שהיו יושבים ולומדים לפני רב, אחד אמר: עשתה אותנו ההלכה הזאת כמו חזיר עייף, והשני אמר: היא עשתה אותנו כמו גדי עייף. וכוונתם היתה שהם התייגעו ועמלו הרבה להבין ההלכה. ולפי שהראשון הוציא דבר מגונה מפיו לדמות הדבר לחזיר, לכן שוב לא דיבר החכם עם התלמיד הזה, והשני שדבר בלשון נקיה נהיה רב בישראל.

כן מובא שם: פעם ישבו שלשה כוהנים במקום אחד, וסיפר כל אחד על הקרבן שאכלו באותו יום, האחד אמר: הגיעני כפול, השני אמר: הגיעני כזית, והשלישי אמר: הגיעני כזנב הלטאה. ולפי שהיה מדבר בלשון מגונה נכנס הדבר בלב החכמים שבדקו אחר משפחתו ומצאו שאינו כהן אמיתי.

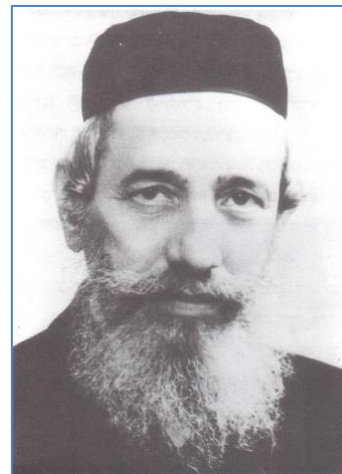
וכבר דרשו רומזי רמזים כי ההבדל בין 'סלת' ל'פסלת' זה ה'פה'..., וכן דרשו דורשי רשומות את הפסוק (תהלים כ"ט ח'): "יחיל ד' מדבר קדש" מי שמפחד מהשי"ת אזי דיבורו בקדושה. וכן אמר דוד המלך ע"ה (תהלים ל"ד י"ג): "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב, נצור לשונך מרע ושפתיך...", מי שרוצה לזכות בחיים ובימים טובים רק זה הנוצר ושומר את לשונו ושפתיו. (ד.א.ל. - באר יחיאל)

\* \* \*

## ב' חשון יומא דהילולא של כ"ק רבינו הקוה"ט בעל "מקור ברוך" זצללה"ה



התרגשות רבה ניכרת בין אנ"ש לקראת יומא דהילולא של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט בעמסה"ק "מקור ברוך" זצללה"ה, אשר יתקיים אי"ה השבוע ביום חמישי אור לבי' מר חשון בשעה 8:00 בערב, בהיכל בית המדרש הגדול ברמת ויז'ניץ בחיפה. עליה לציה"ק בבני ברק אי"ה לאחר השוה"ט בשעה 11:15 בלילה, זיע"א.



### צדיק באמונתו יחיה

אמרו חז"ל (תענית ה'): 'יעקב אבינו לא מת'. טבעי הדבר וכפי שאמרו חז"ל (מועד קטן י"ט). 'גזירה על המת שישתכח מן הלב'. אולם אין הדבר כן בצדיק.



לנגד עינינו עומדת וזוהרת דמותו האצילה והקדושה של הצדיק זי"ע, השופעת והקורנת אור ללבבות יהודיות פנימה למעמקי ומסתרי הלבבות, מקרינה ומזריחה טללי אורות כשהיא מלטפת, מחזקת ומעודדת כל מי שבא במגע ובקרבתו של אותו צדיק.

מי שזכה להכיר את אדמו"ר זצ"ל מקרוב ולהתחמם לאורו הק' חש זאת בעליל, שאין למרחק הזמן כל משמעות למרות שחלפו נ"ח שנים מאז הסתלקותו של אדמו"ר בעל ה'מקור ברוך' זצ"ל.

ההרגשה היא שיעקב אבינו לא מת, הצדיק חי בתוכנו ונשמתו הגדולה מרחפת בקרבנו. קרני האור הגדולים אשר הצדיק היה מזריח עלינו תמיד, מידותיו ואורחותיו, דברי תורתו ודרשותיו ואמרותיו, תפלתו הכנה ושולחנותיו הטהורים, ואף ניגוניו אשר היה מפזם כשהוא מתקשר לעולם הנגינה והיה סוחף אתו את כל העומדים סביבו ומעלה אותם לעולם שכולו רוחני. אף סתם שיחותיו הנעימות אשר היו נראים בעינינו כחולין - חדרו עמוק ללשד עצמותינו והשאירו רושם בל ימחה אשר נחרט בלבנו ובכל ישותנו.



למרות שדרכו בקודש היתה מאז ומתמיד גלות פחות מטפח בהליכותיו ולכסות יותר מטפחיים, במיוחד אנו צעירי הצאן אשר הספקנו להכירו וליהנות מאורו רק בשנותיו האחרונות, לאחר שהגיע ארצה חלוש ותשוש מבחינה פיזית לאחר שעבר את יסורי התופת של השואה רח"ל - אותה טיפה מן הים שזכינו והספקנו לדלות ולשאוב וליהנות ממנה, היתה נר לרגלנו ומזון יקר מפנינים לנשמתנו כשהצדיק מאציל בזאת מרוחו עלינו.

זכינו לראות אדם הדומה למלאך ד', ענק הרוח אשר צרכיו האישיים התגמדו כאין וכאפס לנוכח צרכי עמך בית ישראל. זכינו לראות מנהיג, מורם מעם בעל מעוף ובעל חזון המשלב את חזונו ביצירה ועשיה. ראינו רב חובל אשר מנהיג את הספינה בתוך גלי ים סוערים אשר בזעפם מנסים לטלטל את הספינה ולהטביעה ח"ו, והנה עומד הקברניט נאבק ונלחם בכל עוז, ומצליח להגיע עם ספינתו לחוף מבטחים.

מי שזוכר את חיפה האדומה דאז ואת הקשיים אשר נערמו לפני אדמו"ר זצ"ל לבנות את אותו מבצר של תורה ששמו **רמת ויז'ניץ** אינו יכול שלא להודות בכך שהיה זה מבצע נועז ודמיוני ומשימה אשר כמעט בלתי ניתנת לביצוע, כמה מכשולים עמדו בדרכו, כמה כוחות עמל יזע ודמע שפך אדמו"ר זצ"ל ובכמה מרירות התייסר, ובמיוחד כשהמצב הכלכלי דאז לא שפר והפרוטה לא היתה מצויה בכיס בשפע, ועל כל אלה מיקומה הלא נוח של הקריה על צוק סלע שומם מחוץ לתחום הישוב. כל הנ"ל בוודאי לא הרימו את המורל של המתרימים והתורמים גם יחד לזירוז פיתוחה וביסוסה של הקריה אשר היתה גולת הכותרת של חייו ואשר נבנתה בשארית כוחותיו ושנותיו עלי אדמות. פסימיות זו שררה לדאבון לב גם בחלק מאנ"ש אשר לא האמינו שקום תקום במקום קריה נאמנה לתפארה.



אולם הרבי זצ"ל בשלו כשבלבו פועמת בחוזקה הרוח להקים ולשקם מחדש את אשר עוללה השואה ואת אשר החריבה והרסה, להקים פינה אשר תורה וחסידות משתלבים יחד מתוך קדושה וטהרה.

אותם קטני אמונה משפשפים כיום בהנאה את עיניהם כשהלב ממאן להאמין את אשר העינים זוכות לראות כיום בחיפה מבצר רחב ממדים אשר משגשג פורח ועולה ומתרחב - דור חדש שנוול בקריה על אדני התורה הקדושה והחסידות.

תקצר כאן היריעה מלפרוס את מסכם חייו המפוארים והעשירים בעשיה ויצירה כשהם שזורים מסירות נפש והקרבה למען הזולת וקדוש שם שמים ברבים, ניתן רק לנגוע בקצה מידותיו בכדי ללמוד מדרכיו הקי'.



כוחו של הימנהיג' הוא בכך שהוא מבין את מצוקת הדור הן של הצבור והן של היחיד, הוא יורד אליהם ושומע את רחשי לבם ואת אשר מעיק ומציק להם ומשתדל בכל כוחו לבא לעזרתם וע"י כך לקרב אותם לעבודת השי"ת, ובכך היתה זאת מדתו של הרבי זצ"ל אשר התבלט במיוחד. מי שנכנס פנימה בקודש לשפוך את שיחו מתוך לבו המר, היה חש את הידידות החמה והלבבית, התעניינות רבה, וכיצד הרבי מתחלק אתו בצרותיו של אותו יהודי, מבין את לבו חודר לנשמתו מזכך אותה ומצליח לעודדו ולהוציאו מן המועקה שבה היה שרוי, כשבד בבד היה מוציא אנחה כבדה מעומק לבו ומבטא בכך את כאבו של הזולת.

עם אחיו בעל הישארית מנחם' זצ"ל

למרות שהיה ידוע בהליכותיו אשר היו בנויים על צניעות וענווה, לא היה נרתע מלצאת בפומבי כשהוא נושא ברמה את נאומיו חוצבי להבות לכל דבר שבקדושה אשר צפור נפשה של היהדות היתה תלויה בדבר, או לפריצת גדר מסוימת כגון צניעות הבית או מותרות, כשהוא מתמקד במיוחד על נושא החינוך ומשקיע את מירב מרצו וכוחו על חינוך הדור הצעיר לפי דרך ישראל סבא, זאת היתה כל שאיפתו ומגמתו בהקמת הי'מקדש מעט' בארץ הקודש לאחר השואה הנוראה, וכפי שהתבטא פעם באחד ממכתביו 'זה חלקי מכל עמלי'.



ולכך זכה להפוך את החזון למציאות ולראות פרי בעמלו, והזורעים בדמעה ברנה יקצרו, אם בחייו זכה לראות את הזריעה המבורכת ואת ראשית צמיחתה של הקריה כשהוא מטביע את חותמו עליה – הרי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם, זכה הרבי זצ"ל לאחר הסתלקותו כשמלאכתו נעשית ע"י אחרים, להתרחבותם ולהתפתחותם של המוסדות הקי' ושל הקריה כולה לשם ולתפארת, וזאת הודות ובזכות בניו כ"ק מרן אדמו"ר בעל הי'חכמת אליעזר זצ"ל יחד עם אחיו הגאון ראש הישיבה בעל הי'ברכת משה' זצ"ל, אשר המשיכו ונשאו בעול את אותה שושילתא דדהבא.

זכינו אשר נכדו כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ממשיך בעוז באמונה ובחכמה את דרך אבותיו, לפיד האש ההולך לפני המחנה יומם וליל, ממשיך את המורשת הנפלאה, לתפארת בית ישראל, 'ומה זרעו בחיים אף הוא בחיים', ויה"ר שזכותו תגן עלינו ועל כל ישראל, ויהיה מליץ יושר על כל ההולכים בדרכיו, ונזכה לקבל פניו בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, אכ"ר.

(משה א.ז. טירר)

עם אחיו בעל הי'אמרי חיים' זצ"ל

